

POTEMNĚLÝ RÁJ – UKÁZKA Z KNIHY

Jak praví klasik – kostky jsou vrženy. Jinými slovy už není cesty zpět a nelze ucouvnout. Malá gesta jsou k ničemu, bez debat. Když chce člověk uspět, je třeba jednat ve velkém: v opačném případě je vítězství v nedohlednu. A kdo by o to stál?

On rozhodně ne.

Má jasný cíl a taky cestu, která ho k němu dovede. Intrika k intrice, sem tam zákeřná rána pod pás... a to by v tom byl čert, aby nezabodoval!

Samozřejmě, že dosáhne svého, jak jinak. Nebude to poprvé a jistě ani naposledy. Život je plný různých výzev a přináší spoustu nečekaných potíží i příležitostí. A je na každém jednotlivci, jak se s nimi vypořádá. Kdo se zalekne a uteče, má smůlu. Frajeři jsou ti, kteří se ke všemu postaví čelem.

Například takoví frajeři, jakým je on. Na něj si nikdo nepřijde, kdepak! Když si něco umane, je jako pavouk, který spřádá svou pavučinu tak dlouho, až v ní uvízne jeho oběť. A ta pak nemá sebemenší šanci vyklouznout!

Není možné hledět na následky ani nebezpečí, které přináší cesta k vysněnému výsledku. K odměně! To by logicky přineslo určité obavy a ty mají ničivý dopad. Což ví kdekdo, i ten největší hlupák.

A on hlupák není, ani omylem! Narodil se proto, aby kráčel středem. Aby sklízel úspěchy a nenechal se ničím a nikým zastavit.

Jde za správnou věcí, to je jisté.

A dosáhne jí! Za každou cenu.

Do ticha zazněl polohlasný, spokojený smích, který provázel pleskavý zvuk whisky dopadající na dno sklenice.

Pomalů se rozhlížela okolo sebe. Prostor voněl novou výmalbou a čistotou: známky požáru zmizely. Jedinou jeho připomínkou byla prázdnota – židle a stoly byly objednané, měly však přijít až za týden. Do té doby musí Ráj zůstat zavřený.

Nedá se nic dělat, povzdechla Laura smířeně. Byla rozhodnutá strávit část neplánované dovolené na ranči. Nutné papírování v pohodě zvládne, a když už ji tahle patálie zbrzdila, může se aspoň víc věnovat Bolerovi.

A pak je tady ještě Lukáš...

Ne, nebudu plakat nad rozlitém mlékem a zkrátka si ty volné dny užiju. Však nejde o konec světa, pomyslela si, když posléze restauraci opouštěla.

V duchu se ovšem modlila, aby ji nepostihlo další nečekané neštěstí – do elektronického zabezpečení zatím neinvestovala, ačkoli měla na paměti, že co nevidět bude muset. Teď aspoň nechala polepit okna ochrannými fóliemi, které měly zabránit rozbití. Nezbylo jí než věřit, že budou fungovat tak, jak sliboval výrobce.

Před pár dny se s Laurou spojil poručík Erik Kaštan, který dostal případ zhářství v Ráji na starost. Informoval ji, že v tuto chvíli pátrají po neznámém pachateli a bez svědků i důkazního materiálu mají dost ztíženou pozici. Brala jeho slova tak trochu jako alibismus, ale jelikož

znala fakta, věděla, že si nevymýšlí ani se nesnaží zamlčovat pravdu. Ihned mu také pověděla o Hiclově nepřátelství a pohrůžkách. Rozhodně trvala na tom, aby policie hospodského prověřila, bez ohledu na jeho varování. To si ostatně také nenechala pro sebe.

„Budeme postupovat diplomaticky,“ ujistil ji Kaštan. Byl to energický mladý muž po třicítce a Laura z něj měla mnohem lepší pocit než z Nekudy. Doufala, že nebude muset znovu běžet za Pelcem – to už by jí bylo nanejvýš trapné.

„Což ocením,“ přikývla. „Ten člověk mi dělá potíže od chvíle, co jsem to tady otevřela, a nerada bych, aby ještě přitvrdil.“

„V jakém smyslu vám škodí?“ zajímalo Kaštana.

„Samozřejmě to nemám jak dokázat, ale z jeho řečí a různých událostí usuzuju, že mi záměrně šlape na paty. Většinou sahá k pokusům o výtržnosti: posílá sem prvoplánově nespokojené a hodně hlasité hosty, kteří nám mají kazit pověst a odradit ty, co k nám chodí jíst. Tuším, že je taky sprážený s jedním známým food kritikem, který po nás veřejně plive ve svých článcích. Tedy, jednou napsal vymyšlené ohavnosti a teď se nejspíš chystá něco dalšího, podle mě na Hiclův popud.“

„Takže by se dalo říct, že jde o nekalý konkurenční boj?“

Laura přikývla na souhlas. „Lépe bych to nenazvala. Je takové jednání ze zákona nějak postižitelné?“

„Existuje zákon o ochraně hospodářské soutěže, takže teoreticky ano. Jenže bez průkazného usvědčení pachatele je šance na obranu i trest prakticky nulová. Což ovšem platí všeobecně – ať už jde přestupky, nebo dokonané trestné činy,“ odvětil poručík, a z jeho tónu bylo znát, jak ho zmíněná skutečnost dráždí.

„To jsem si myslela,“ vzdychla. „Taky proto jsem s tím až doted’ nic neudělala. Ale tentokrát už mi to nedalo. Mluvil jste s tím mužem odnaproti? Nemohl by na tu událost vrhnout trochu světla? Třeba viděl víc, než jen požár.“

„Hovořil jsem s ním já i kolega, ale nic užitečného z toho nevzešlo. Musíme doufat, že se přihlásí další případný svědek anebo objevíme vodítko, které nám dosud uniká.“ Laura měla dojem, že poručík ani jedné z těch možností příliš nevěří, což korespondovalo s jejím vnitřním přesvědčením.

Nyní si však řekla, že bude nejlepší, když nechá vyšetřování na těch, kteří ho mají na starost, a přestane se věnovat věcem, jež nemůže ovlivnit. Odjela domů, převlékla se a vyrazila na ranč – tam stoprocentně přijde na jiné myšlenky.

Vzhledem k časně hodině nenarazila na trenéry ani jejich klienty: ti se objeví až odpoledne. Před hlavní budovou pozdravila mladého ošetřovatele, který živě diskutoval s majitelem březí klisny, ale cestou k Bolerovu stání už nepotkala živou duši. Dokonce nezahlédla ani Lukáše - tipovala, že je někde v terénu.

Rozhodla se využít příležitosti a zavedla koně do oplocené jízďárny s překážkami. Oblohu potáhly tmavé mraky hrozící deštěm, Laura však doufala, že si s Bolerem užijí trochu pohybu ještě předtím, než se rozprší.

Začali krokem a Laura valacha postupně pobízela k stále rychlejšímu klusu. Později přešli ke skokům – ty Bolero zbožňoval a ona jakbysmet. Při zdolávání překážek pocítovala opojný stav beztlíže, kterému se vyrovnalo máloco.

Zdálo se jí, že má křídla a létá stejně volně jako káně, jež se vznášelo nad její hlavou. Bylo to úžasně! Navlas stejné pocity měl jistě i Bolero, který si občas radostně poskočil.

Těžko říct, zda za tím stála únava z předchozích dní, nepozornost nebo obyčejná náhoda. Tak či onak: Laura při jednom takovém tanečku ztratila rovnováhu. Než se nadála, vylétla ze sedla a obloukem prosvístěla vzduchem. Dopadla na záda jen malý kousek od skotačících koňských kopyt a měla dojem, že se jí lopatky vpáčily do hrudního koše.

Pokusila se o nádech, ale marně. Jako by jí někdo okolo hrdla utáhl škrtidlo – nedostala do plic jediný atom kyslíku. A druhý i třetí pokus dopadl navlas stejně.

Ježíši... já nemůžu dýchat! Vyděsila se.

Pomoc!

Její němý výkřik však nemohl nikdo slyšet.

Lukáš se vracel ze vzdáleného kouta ranče, kde opravoval poškozené ohrady. Třídveřový džíp s náhonem na všechna čtyři kola na úzké cestě vířil prach, který se kolem vozu zvedal jako písek během pouštní bouře. I přesto však zahlédl jezdkyňu trénující na jízdárně. Lauřina ladná postava na silném teplokrevníkovi nemohla jeho pozornosti uniknout.

Je tak půvabná, pomyslel si a pocítil závan horkého vzrušení – to když si připomněl její nemravné doteky a smělá ústa, která ho laskala s doslova odzbrojující smyslností...

Auto vjelo do výmolu a nekoordinovaně nadskočilo. „Hernajs,“ zaklel. Erotické představy za volant nepatří! Ale stejně mu to nedalo a ještě jednou po očku mrkl na svou vyvolenou. Bolero právě vyhodil zadníma nohama.

„Ups,“ ujelo Lukášovi, když spatřil, jak Laura zakolísala a vylétla ze sedla. Na podobné pády byli všichni zvyklí, a tak se nijak nevylekal. Čekal, že vmžiku vyskočí a znovu se vyhoupne na koňský hřbet. Nic takového se však nestalo - zůstala ležet na zemi bez jediného hnutí.

Co to...? Proč nevstává?! Zarazil se a ve stejné vteřině dupl na brzdu. Z auta vystřelil jako odjištěný granát a uháněl k bezvládnému tělu.

„Lauro? Lauro!“ křičel, zatímco kvapně ukrajoval metry, které ho od ní dělily. V hlavě mu naskočilo hned několik tragických scénářů – jeden horší než druhý. Orosil se potem, nikoli však kvůli krátkému sprintu. Slaný povlak na jeho kůži vyvolal pronikavý strach.

O pár sekund později klesl na kolena – střet s hrubým šterkem by jindy zabolet, ale Lukáš teď nevnímal nic kromě Laury. „Haló, vstávej!“ zavolal. V první chvíli ji chtěl profackovat – měl totiž za to, že je v bezvědomí. Teprve pak spatřil její vykulené oči a rudnoucí obličej. Otevřená ústa lapala po dechu.

Okamžitě pochopil, k čemu došlo – podobnou situaci nezažil poprvé. „Hlavně klid!“ pronesl věcným tónem. „Jenom sis vyrazila dech, to bude v pořádku. Neboj. Můžeš si sednout?“ Laura slabě přikývla. Pomohl jí do sedu, ale ani teď nedokázala nabrat do plic vzduch.

Udeřil ji hranou dlaně mezi lopatky.

„Je... ží... ši...“ zasípala a konečně se zdálo, že něco málo vdechla.

„Ted’ už bude dobře,“ konejšil ji a objal štíhlý trup. „Je to nepříjemné, ale naštěstí jenom chvilkové.“

„Dí... ky,“ kuckala. „Myslela... jsem, že... je po mně.“

„Nedívím se. A jinak?“ zadíval se starostlivě do její tváře. „Jsi celá? Nic tě nebolí? Hlava nebo tak? Proč jezdiš bez helmy?“ dodal s náznakem výčitky.

„Říkala jsem si, že... na tu chvilku... nebude nutná,“ přiznala. „Brzy začne pršet...“

„Ano, ale máš ji nosit pokaždé. Mohla sis ošklivě ublížit,“ pokáral ji Lukáš. „Vždyť tragicky může skončit i banální pád!“

„Já vím,“ odtušila sklíčeně. „Nezlob se.“

S úlevou zaznamenal, že z jejího obličeje zmizel děsivý ruměnec. „To není zlost. Jenom se o tebe bojím a nechci, aby sis ublížila. Takže jsi v pořádku?“

„Asi ano.“ Prohmatala si hlavu, zakroužila nohama a prohnula se v bedrech. „Je mi fajn, nic zlomeného ani pohmožděného.“

„Bohudíky,“ oddechl si a pak Lauru krátce, pevně stiskl. „Nesmíš riskovat, rozumíš? Nedovedu si představit, co bych dělal, kdyby se ti něco stalo!“

Vtom na jejich hlavy dopadly první těžké kapky – přeháňka se přihnala dřív, než čekali. Laura se vymanila z Lukášovy náruče. „Honem, nebo zmokneme!“ Opřela se rukama o zem, vstala a oprášila si zadek. „Bolero!“ houkla, protože kůň mezitím poodešel stranou. Sílící déšť ho zjevně nevyváděl z míry.

Lukáš si ji nejistě přeměřil. „Zvládneš to?“

„Jasně, opravdu mi nic není. Zavedu Bolera do stání.“

„Tak jo a já za vámi za moment přijdu.“

Každý z nich se vydal svou cestou – on k silničce, ona za valachem. Popadla uzdu: „Krok!“ zavelela a svižně vyrazila k východu z jízdárny.

Za pár minut byli na místě, ovšem oba řádně mokří – Lauřiny vlasy lnuly k lebce a koňská srst se leskla vlhkostí. „Panička nemá rozum, vid’?“ promlouvala ke zvířeti, zatímco ho sušila hrstí slámy. „Klidně tě nechá zmoknout a ještě k tomu je nešikovná. Fuj,“ otrásla se s připomínkou předchozího karambolu.

Vtom za zády vycítila přítomnost dalšího člověka - nemusela se ohlížet, aby rozpoznala vůni Lukášovy pleti. Déšť ji ještě zvýraznil. Lauřino srdce se rozbušilo rychleji, a když jí vzápětí položil okolo pasu mozolnaté dlaně, rozechvěla se vzrušením. Jak je možné, že na ni tak silně působí? Nebyl v tom jenom jeho sex appeal a Lauřiny rozbouřené hormony. Tahle chemie v sobě nesla něco víc: podobně to totiž neměla s žádným ze svých předchozích partnerů.

Otočil ji k sobě. Bolero přátelsky zafrkal a sklonil hlavu ke žlabu s vodou. „Ted’ bude odpočívat,“ zašeptal Lukáš. „Já bych ale mnohem radši prováděl něco úplně jiného.“ V jeho očích seděla zřetelná výzva.

Neslyšně polkla. „A co?“

„Vedlejší stání je prázdné,“ nadhodil. „Honza vzal Cavaleta na závody, takže nebude vadit, když to tam ted’ zabereme my dva... hm?“

Lauru nadchla představa pikantního dobrodružství, zároveň si ale připouštěla jistá rizika. „Někdo nás nachytá,“ odpověděla dýchavičně.

„Ted’ na ranči není živá duše. A v tomhle dešti? Kdo by chodil až sem nahoru?“ namítl s neúprosnou logikou a uchopil její ruku. „Pojď“,“ hlesl.

Následovala ho jako náměsíčná – veškeré protesty se jí vmžiku vytrousily z hlavy. Dokázala vnímat pouze Lukášovu živočišnou touhu, která se rychlostí světla přelévala i do jejích žil. Během okamžiku byla vzrušená tak, že na případné svědky dočista zapoměla.

Tentokrát ze sebe oblečení strhávali mnohem horečněji než poprvé. Bičovala je nutkavá potřeba dotýkat se nahé kůže a laskat rozpálené tělo svého protějšku. Trvalo to jen minutu a neměli na sobě ani nit.

Přitiskl Lauru k dřevěné přepážce a zvedl její nohu do výšky. Automaticky mu ji omotala kolem pasu. Jednou rukou ji podepíral, přičemž se prsty druhé roztančily v bezprostřední blízkosti pulsujícího vrcholku ženství. Stačilo několik drobných pohybů a její tělo vydalo jasné svědectví, že je připravené k milování.

Lukáš zasténal. „Můžu?“ vydechl sotva slyšitelně.

„Ano!“ Vymrštila vzhůru i druhou nohu a on ji popadl za zadek. Obratně vklouzl do hebkého nitra a jeho pánev se proměnila v rytmický píst.

„Ach... Bože... Lukáši... Ano!“ vyrazela ze sebe, pohlcená hlubokou slastí. Ted’ nepravila po ničem jiném, než po rychlém, strhujícím vrcholu.

A záhy se ho dočkala.

KAPITOLA 13.

„Stejně obdivuju, jak si se vším dokážeš poradit,“ prohodil Lukáš. Laura měla pozadí vtisknuté jeho klíně a on ji volně objímal, přičemž se mazlil s nahými prsy. Byla to líná, něžná dohra po prudkém výbuchu, který měli za sebou. Jako lože jim posloužila sláma, na kterou naskládali oblečení, aby je tolik nepíchala ostrá stébla.

„S čím?“ protáhla a jen tak tak potlačila zívnutí. Ťukání dešťových kapek do vlnitého plechu střechy na ni působilo jako ukolébavka.

Pohodil ramenem. „Tak... nejdřív Vašek a teď zase požár. Jsi jeden z nejsilnějších lidí, co znám. Bojovnice, která nebrečí, ani když schytá tvrdý zásah.“

„Někdy člověku nic jiného, než zatnout zuby a vydržet nezbývá,“ odvětila. „Nemá význam utopit se v žalu nebo fňukat nad osudem, případně zlými úmysly druhých lidí. Ničemu to nepomůže.“

„Statečná a současně moudrá,“ uculil se. „Můžu mluvit o velkém štěstí, žes mi vůbec dala šanci. Vlastně to pořád nechápu! Ty přece můžeš mít každého mužského, na kterého jen ukážeš,“ zavrtěl hlavou.

Tím prohlášením ji rozesmál. „Co to plácáš?“

„Myslím to vážně!“ Líbl ji za ucho a pak mezi zuby skousl růžový lalůček. Tiše zavzdychala.

„Spíš jsi lichotník. Jsem obyčejná hospodská.“

„Hospodská ano, ale z Ráje. Což z tebe dělá andělskou nebo dokonce božskou bytost,“ poznamenal.

„No tohle – já zírám! Rančer s duší poety?“

„Možná?“ odpověděl otázkou. „Ale rád bych se ještě vrátil k tomu, co jsem nakousl před chvílí – popravdě řečeno se docela stydím. Když ti bylo nejhůř, tak jsem pro tebe vlastně vůbec nic neudělal...“

„Blázníš?“ vykulila oči a natočila k němu hlavu. „Možná ti to nedochází, ale pomohl jsi mi víc, než by tě kdy napadlo. Už jenom tím, že ses objevil v tu nejvhodnější chvíli. Tedy... rozumíš, jak to myslím?“

„Asi jo,“ přitakal po malé odmlce. „Jenže mně to přijde strašně málo! Třeba teď, po tom požáru, jsem zůstal úplně mimo. A to mě šťve.“

„Nemusí. Každý máme svou práci a tys kvůli té mé nemohl zanedbat svoji. A byls tady pro mě pokaždé, když jsem se potřebovala vypovídat. Toho si ženy cení nejvíc ze všeho! To nevíš?“

„Teď už ano.“

„Tak na to nezapomínej. Vždycky je lepší svěřit se někomu blízkému, než odborníkovi. Sakra, ale teď si protiřečím!“ zamračila se. „Tuhle jsem Míše dohazovala psychologa.“

„Jak na tom vůbec je?“

„Míša? No, když jsem ji viděla posledně, chtělo se mi plakat. Místo toho jsem jí raději nadávala, protože se mi to zdálo rozumnější, aspoň v danou chvíli.“

„Deprese?“

„Bohužel... zapíjené alkoholem.“

„A kruci!“

„Jo. A co je horší - v jejím případě jde o genetické zatížení. Otec totiž taky trpěl depresemi a řešil je podobným způsobem.“

„Mluvíš o něm v minulém čase,“ neušlo Lukášovi.

„Je po smrti – sebevražda.“

„Dvakrát kruci!“

„Přesně...“ vzdychla. „Je to pro ni těžké. Navíc nemá rodinu, takže ji vlastně drží jenom pár přátel a práce. Pěstuje bio zeleninu, Míša je vůbec takový přírodní člověk.“

„Ano? Hele a nechtěla by se občas ukázat tady na ranči?“ napadlo Lukáše. „Máme tu přece hodiny hippoterapie. Vím, že její případ je jiný než u fyzicky postižených lidí, ale třeba přijde na jiné myšlenky? Kdyby chtěla, může se zapojit i do péče o zvířata, mohlo by ji to bavit. Možností je spousta, vždyť víš.“

Laura chvíli přemýšlela. „To vůbec nezní špatně! A za zkoušku nic nedáme,“ přikývla. „Maximálně nás pošle k šípku.“

„Což by ale byla škoda,“ mínil Lukáš. „Lidi jsou u nás fajn - aspoň většina - a změna prostředí plus nová společnost nejsou nikdy na škodu. Každá berlička se počítá, i když je mi jasné, že boj s depresí je běh na dlouhou trať...“

„Tos trefil. A Míša z principu odmítá jakoukoli chemickou medikaci, což její situaci neprospívá.“

„V tom s ní ale souhlasím: dostat do mě prášek na bolení hlavy, i když se mi může rozskočit, je nadlidský výkon.“

„Jste blázni. Oba,“ obrátila oči v sloup. „Anebo jsem já zbabělec, protože když si můžu pomoci nějakou pilulí, prostě ji spolknou.“

„A kolik jsi jich spolkla od konce prázdnin, hm?“ nadhodil.

Znovu se k němu otočila. „No... ani jednu.“

„Tak vidíš!“ prohlásil vítězoslavně. „Nejsi na tom ani o fous hůř než my. Jenom to nehlásáš do světa tlampačem. Takže máš zase pár plusových bodů navíc, zatraceně,“ dodal pak s uchechtnutím. „Jsi zkrátka dokonalá.“

„Ha, ha!“ pronesla. „Kdybych měla křišťálovou kouli, hned bych se mrkla, jak o mně budeš mluvit za pět nebo víc let. Tedy za předpokladu, že spolu takovou dobu vůbec vydržíme.“

„Nestraš – už nejsem nejmladší a doufám, že jsi moje největší a hlavně poslední láska!“

„Měl jsi hrát divadlo...“

Znovu začal okusovat Lauřin ušní lalůček - tentokrát mnohem sugestivněji než před chvílí. „Vážně?“ ztlumil hlas a dotkl se špičkami prstů jejích bradavek. Okamžitě zešpičatěly. „Připadá ti tohle jako divadelní představení...?“

„To zrovna ne...“ přiznala se zatajeným dechem.

„A mám pokračovat?“

„Jestli toho necháš, zabiju tě...“

Tiše se rozesmál a začal její tělo podrobovat pomalému, rozkošnickému laskání.

Od požáru utekly tři týdny a kalendář ukazoval patnáctého října. Stěny v béžovo-zeleném odstínu voněly novou výmalbou, podlaha čistě svítila a nový nábytek nahradil ten původní. Laura navíc provedla několik drobných změn, které nyní hodnotila kritickým okem. Nakonec uznala, že každá z nich interiéru prospěla.

Všechno bylo zpátky na svém místě, jako by se nikdy nic nepříhodovalo. Restaurace V Ráji za chvíli otevře a přivítá dnešní první hosty – pokud tedy nějací přijdou. V okně i na dveřích už několik dní visely plakáty, které s předstihem informovaly o datu znovuotevření. Před vchodem také stála cedule s vypsanou denní nabídkou a dveře zůstaly vzhledem ke slunečnému počasí dokořán.

Možná to dnes nebude žádná sláva, ale stálí strážníci si sem snad cestu najdou, ujistňovala se. Když ne hned, tak během krátké doby.

Nakonec ještě omrkla kuchyni – Roman byl zjevně připravený na polední obědový nával. Okusila zeleninovou polévku, která byla na dnešním menu. „Doufám, že ten kotel nejpozději do půl druhé zmizí,“ vyslovila své tajné přání.

Kuchař popadl sůl, aby dochutil rajskou omáčku a jukl na šéfovou. „Copak, máš strach, že nikdo nepřijde? Neboj, lidi se přiženou už ze zvědavosti! Budou chtít vědět, co se tady vlastně seběhlo.“

„Jo - akorát, že pravý důvod, proč tu hořelo, nikdo z nás nezná,“ odvětila s nakrčeným čelem. „Můžeme si leda tak vycucat z prstu vymyšlenou historku. A já osobně bych se k tomu ohni radši nevyjadřovala vůbec.“

„Bud' si jistá, že už o něm koluje spousta fám,“ poznamenal Roman nevzrušeně. „Jak jde o klepy, je každej ve svém živlu. Taky si k tomu, co slyšel, něco málo přibásní - a než se naděješ, měla jsi tady bombu, kterou nastražila Al-Káida! Třeba. Nebo se ti pomstil zhrzený

mileneček. Uplácal panenku voodoo, zapálil ji a šup s ní dovnitř! Nešťastná láska, jo, to vždycky zabírá...“

„Radši zmlkni,“ zhrozila se nad jeho fantazií Laura. „Tys měl raději psát romány, než tancovat okolo konvektomatu! Udělal bys kariéru.“

„Tady ji snad nedělám?“ předvedl dokonalé rozčarování. „Jsem schopnej získat pro Ráj michelinskou hvězdu! A ty to víš, jinak bys mě tu neměla.“

„Kecko,“ zasmála se. „Ale uznávám, že kuchař jsi skvělý. Tak se dneska koukej obzvlášť vytáhnout!“

„Nechci být za posla blbejch zpráv, ale právě jsem si byl zakouřit a zdá se, že k nám metelí Hicel,“ nakoukl do kuchyně Michal. „Vypadá dost rozparáděně. Tak jsem si řekl, že bude dobrý dát echo!“

„Bože, netrestej mě!“ pozvedla Laura oči ke stropu a sepjala ruce. „Radši mu půjdu naproti.“ Přeběhla přes lokál s úmyslem předstírat, že spěchá na schůzku. Bylo totiž jasné, že Hicel chce mluvit výhradně s ní a pokud zmizí, stane se dějištěm toho rozhovoru neutrální půda.

Vyrazila ze dveří – mohutný hospodský už byl jen pár metrů od ní - a kvapně si to namířila opačným směrem.

„Hej! Kam si myslíte, že jdete?!“ zavolal ostře.

Ignorovala ho.

„Hernajs, ženská! Mám s vámi nějaký jednání, tak stůjte, sakra!“

Jenom si protáhni perka, pomyslela si škodolibě a přidala do kroku.

„To snad není pravda!“ zahučel Hicel, ale taky zrychlil. Slyšela za zády jeho funění, což jí udělalo moc dobře: nadváha a cigarety se na stárnoucí fyzické logicky podepsaly. Přesto nakonec Lauru dohnal a srovnal s ní krok.

„Neslyšíte mě snad? Proč utíkáte jako splašený zajíc?“

„Mám naspěch!“ opáčila úsporně. „A nechápu, kde berete tu drzost na mě po minulém setkání promluvit, aniž byste začal omluvou!“

Masitá tvář zbrunátněla. „Omlu... já? Já se mám omlouvat? To snad vy, ne?“

Poslední větou ji vytočil. „To má být pokus o vtip?! Na rovinu - dost trapný!“

„A to v čem? Varoval jsem vás a stejně jste na mě poslala policajty! Čmouchali u mě, jako bych byl nějaký lotr!“

„Chcete snad říct, že nejste?“ prskla. „Podívejte, já jsem přesvědčená, že ten požár máte na svědomí vy. A jednou padne kosa na kámen! Jestli s těmi útoky vůči mé osobě nepřestanete, buďte si jistý, že skončíte špatně. Už několikrát jsem od vás slyšela skryté i otevřené pohružky a všechny si nejen pamatuju, ale i zaznamenávám. Myslíte si, že vám nikdo nic nedokáže? Jste na omylu!“

„A vy jste zas vedle jak ta jedle. Nic jsem vám nepodpálil a žádám vás, abyste mi přestala dělat ostudu tím, že mě budou mezi mými lidmi a hosty vyslýchat poldové!“

Zastavila se, udělala svižný půlobrat a zapíchla ukazovák do vzduchu těsně před Hiclovým obličejem. „Aha? Jste nějak choulostivý, ne? Přitom do mé restaurace posíláte křiklouny, kteří si mají stěžovat na to, co vaříme!“

„Máte snad nějaký přesvědčivý důkazy?“ zvýšil hlas. „Já nemůžu za to, že se u vás servírujou blafy, vážená dámo! Pokud si někdo stěžuje, pak si zameťte před svým vlastním prahem, ale neosočujte mě!“

Založila si ruce na prsou. „Jste lhář a to takový, že svým lžím nejspíš i věříte. Ale to je jedno, já dobře vím, odkud vane vítr. A teď mě přestaňte obtěžovat, ano? Nemám na vás ani čas, ani náladu.“

„Jsem na tom stejně!“ zasyčel. „Takže vás ještě jednou varuju – ti policajti se už u mě neukážou, je vám to dost jasný?“

Bojovně zvedla bradu. „Nebo?!“

„To si nechám pro sebe!“ S těmito slovy udělal otočku na patě a zuřivě dusal pryč.

„Ubožáku,“ utrousila polohlasně, když ho měla z doslechu. Cítila, jak jí v hlavě buší rozbouraná krev a tak se rozhodla pro malou procházku. Nemá smysl, aby se do Ráje vracela rozčilená - pohyb jí pomůže emoce zvládnout.

Neušla ještě ani dvacet metrů a málem vrazila do muže kráčejícího proti ní. „Pozor, paní Lauro! Nerad bych vás převálcoval!“ Prudce zvedla hlavu a střetla se s rozsmátýma očima maséra Jirky.

„Pardon!“ vyhrkla. „Nedívala jsem se na cestu...“

„To se ani nedivím,“ pohlédl krátce za její rameno. „Něco málo jsem zaslechl. Co po vás chtěl?“

Ať se vrtnu, kam chci, střety s Hiclem mají vždycky svědky, pomyslela si rozladěně. Ten chlap je horší než kopřivka! Vzhledla k masérovi. „Pořád to samé - snaží se dělat všechno pro to, abych zavřela Ráj.“

„Což ale doufám neuděláte! Mně osobně stačilo těch několik týdnů – ostatně k vám právě mířím na dobrý dlabanec.“

„Jsem ráda, že jste nám zůstal věrný,“ pousmála se.

„Takových nás bude spousta,“ pronesl s přesvědčením. „Utrpěla jste velké škody?“ dodal po malém zaváhání.

A je to tady, povzdechla v duchu. Roman měl pravdu: lidi to sice nemyslí zle, vyptávat se ovšem budou. Nemá smysl dělat, jako by se nechumelilo - tamtamy zkrátka fungují. No, když nic jiného, aspoň zkusí být stručná. „Bohudíky nešlo o nic fatálního,“ odvětila. „Všechno jsme zvládli vyčistit nebo vyměnit.“

„V tom případě jsem za vás upřímně rád,“ usmál se Jiří. „To víte, mezi lidmi se povídalo ledacos. Je pravda, že Ráj někdo podpálil záměrně?“

Ach jo, zaskřípala zuby. Jirka byl sympatický, jenže jak vidno, zvědavost je všudypřítomná. „Zatím se to vyšetřuje, takže žádné podrobnosti nevím,“ pokrčila rameny. „Policie ale myslí, že by to tak mohlo být.“

„Neskutečné,“ potřásl s odsudkem v očích hlavou. „Viník zaslouží pořádný trest! Doufám, že ho brzy chytanou.“

„Uvidíme. Nechci si dělat plané naděje.“

„Tomu rozumím. Ale lepší je věřit ve spravedlnost a dobrý konec – v myšlenkách je velká síla! Aspoň já mám takovou zkušenost: kdykoli si něco opravdu hodně přeju a zakousnu se do toho, podaří se mi dosáhnout svého. Tedy většinou.“

„Já tuhle schopnost asi postrádám,“ vyšpulila spodní ret. A doufám, že jsme už téma požáru v Ráji vyčerpali, pomyslela si.

„Ono je potřeba se jí naučit,“ pokračoval Jiří. „Málokdo si umí jen tak přirozeně plnit sny. Taky jsem dlouho trénoval, než mi to začalo fungovat.“

„Třeba se k tomu jednou propracuju.“

„A kam máte namířeno? Nezdržuju vás?“

„Vlastně ne. Jenom jsem se snažila prchnout před tím člověkem,“ ukázala palcem za sebe. „Jinak by ty své nesmysly začal vykřikovat přímo v restauraci.“

„Nutný úhybný manévr,“ okomentoval její vysvětlení. „Rozumím. A jestli se chcete vrátit, rád vás doprovodím.“

Laura uznala, že zlost ji už vlastně přešla, a tak přikývla. „Dobře, pojďme.“

„V žádném případě se nenechte otrávit chováním nějakého nepřejícného závistivce,“ promluvil Jiří, když bok po boku vyrazili po chodníku. „Takových se objeví ještě spousty – horších nebo jakžtakž snesitelných. Musíte na to být připravená. A mít stále na paměti, že vám spousta lidí naopak fandí.“

„Děkuju, jste milý.“ Svými slovy ji potěšil, už proto, jak upřímně zněla. A navíc právě teď potřebovala slyšet něco povzbudivého.

„Neděkujte, není za co. A vůbec, měla byste si udělat čas a zajít ke mně zase někdy na masáž. Už dlouho jste se neukázala a stres je potřeba rozpustit. Kromě toho není větší radost, než mít na lehátku krásnou ženu,“ dodal s lišáckým úsměvem. „Většinou ke mně chodí pupkatí chlapi anebo různí lazaři.“

S pobaveným leskem v očích se k němu obrátila. „Tak teď vás někdo z nich slyšet, máte raz dva po klientele!“

„Možná,“ pohodil lehkomyšlně rameny. „Ale jelikož jsme tady jenom my dva, jsem klidný.“

„To buďte. Já vás neprásknu,“ odtušila.

Vesele na ni mrkl. „Přesně to jsem si myslel.“

Než dorazili k Ráji, musela uznat, že už se cítí mnohem lépe.

Lauře se po delším přemlouvání podařilo vytáhnout Míšu mezi lidi. Dalo jí to sice práci, ale nakonec se domluvily na setkání v čajovně nedaleko Vaškovy adresy. Mohla kamarádku navštívit doma, ale nechtěla, aby se pořád schovávala jako medvěd v brlohu.

Dívka přišla kupodivu včas, ale Lauru trochu vyděsila její vizáž: šaty na ní plandaly, protože zase zhubla, pod očima se jí rýsovaly modrofialové kruhy a vlasy zplihle visely kolem obličeje připomínajícího lžičku.

„Že ty nic nejíš?“ začala místo pozdravu, sotva se brunetka svezla do ratanového křesílka. „A jak jsi na tom s...“ Než pokračovala dál, obezřetně se rozhlédla, aby se ujistila, že je nikdo neuslyší. „No, s tím popíjením,“ dodala pološeptem.

Míša mávla rukou. „Sem tam něco zobnu. A to druhé... no, snažím se.“

Lauře teď připadala střízlivá, což ji zčásti upokojilo. Rozhodla se do toho moc nerýpat, aby v Míše nevyvolala nežádoucí vzdor – přece jen s ní chtěla probrat něco jiného. „Jasně,“

přikývla. „Snaha je důležitá. Jsi statečná a časem všechno zvládneš, jsem si tím jistá. Přemýšlelas o tom ranči? Lukáš slíbil, že se ti ozve. Zavolať?“

Než stačila Michaela odpovědět, připlula k nim obsluha s dotazem, co si dají. Růžolící dívka s korálky ve vlasech byla oblečená do žluté tuniky a pestrobarevné sukně téměř ke kotníkům. Převzala jejich objednávku – obě si daly zelený čaj s ovocnou příchutí – a doslova odtančila.

„Ta se má... taky jsem byla donedávna tak bezstarostná,“ utrousila lítostivě Míša.

„Nikdy nevíš, co ji čeká zítra,“ odvětila Laura pragmaticky. „V tomhle ohledu je k nám život spravedlivý, pokud se to tak dá vyjádřit.“ Nic dalšího už ale neřekla a vyčkávala, zda a jak černovláska zareaguje na její předchozí dotaz. Naštěstí ho nemusela opakovat.

„A k tomu ranči: jo, Lukáš mi volal. Slíbila jsem, že o tom popřemýšlím, ale popravdě se nedokážu na nic soustředit. Připadám si jako praštěná, mám v hlavě duto. Všechno dělám mechanicky, prostě proto, aby to bylo hotové... Je mi fuk, jestli pořádně nebo lajdácky. A kromě toho si říkám, k čemu bych u těch koní byla dobrá? Vůbec to s nimi neumím...“

„Nejde jenom o koně,“ namítla Laura. „Pod Zeleným vrchem probíhají třeba lekce hippoterapie, takže bys mohla dohlížet na dětské pacienty. Lukáš má taky poníky, lamy, ovce a kozy... je to i farma, vyrábí se tam přírodní sýry a tak. Vlastně myslím, že by pro tebe na ranči bylo hodně možností, jak se realizovat. V té své zahrádce jsi pořád sama a to není zrovna ideální. Taky by z toho mohl být vedlejší příjem – i když o tom jsem s Lukášem nemluvila, takže nemůžu nic slíbovat.“

Michaela vypadala zamyšleně: nejspíš zvažovala pro a proti. „O ten příjem mi nejde,“ odvětila posléze. „A ani nevím, jestli chci být v nějakém kolektivu... Já vlastně vůbec nemám páru, co chci!“ upřela na Lauru zvlhlé oči.

Vtom se nad nimi opět zjevila servírka připomínající květinu a položila na stolek dvě hliněné konvičky s podobnými čajovými miskami. „Ještě nějaké přání?“ zacvrlikala.

„Pro mě nic,“ zavrtěla Laura hlavou a Míša ji napodobila.

„V pořádku.“ Dívka jim věnovala bělostný úsměv a zamířila k jinému stolu.

„Víš, ono je to pochopitelné – utápíš se ve smutku a depresi a většinu času trávíš o samotě. Právě proto nás s Lukášem napadlo dostat tě na ranč, což jsi asi pochopila. Je mi jasné, že se potácíš od zdi ke zdi, ale někdy je možná lepší dát na rady druhých a prostě něco zkusit. Jenom tak.“

„Chápu, o co ti jde,“ vzdychla hořce tmavovláska. „A vážím si tvojí snahy mi pomoci, opravdu. Ale dej mi ještě čas. Nejsem teď schopná se zapojit... do nějakých aktivit. Zapadnout mezi normální, veselé lidi, kteří se mají čemu smát.“

A to je důvod, proč jsi měla už dávno začít brát antidepresiva, chtěla Laura poznamenat, ale mlčela. Přemlouvání nemělo smysl – musí zkrátka respektovat Michaelino rozhodnutí nenechat se tlumit chemicky.

Když o tom popřemýšlela do hloubky, napadlo ji, že je to možná nejlepší cesta – duše se se vším popere sama a možná ji to i posílí. Od Vaškova odchodu uplynulo víc než šest týdnů, a ačkoli Míša vypadá zbídačele, zatím se nezhroutila ani nepropadla alkoholu, jak napovídal její nedávný stav.

Je to dospělá a rozumná žena, přesvědčovala se Laura. Nemůžu se stavět do role její starší sestry a diktovat, co má a nemá dělat. Hodili jsme jí s Lukášem udičku a teď je pouze na ní, jak s tím naloží.

Pokračovala tedy neutrálně. „Asi ti rozumím,“ přikývla. „Však uvidíš. Nabídka platí, ať už se rozhodneš za týden nebo za rok. A kdybys někdy chtěla přijít na ranč jenom tak, třeba se podívat na Bolera, budu moc ráda. Nic v tom nehledej - prostě poznáš mého čtyřnohého kamaráda.“

Na Míšiných rtech se objevil náznak úsměvu – slabý, ale upřímný. Lauru to zahřálo u srdce. „Viděla jsem nějaké Bolerovy fotky, je to krasavec. Nikdy jsem neměla zvíře, i když jsem moc chtěla. Nejdřív to nešlo kvůli rodině a pak nějak nebyl čas...“

„Třeba si k tobě najde cestu nějaké zatoulané štěně,“ pousmála se Laura. „Ale neboj, žádné ti nepřinesu, na to mám dost rozumu,“ dodala rychle.

„Už jsem se skoro lekla...“ V Míšiných očích seděla směsice smutku, nostalgie a ještě čehosi. Laura to nedokázala pojmenovat, a teprve když dívka znovu promluvila, uvědomila si, že šlo o náznak obdivu.

„Někdy jsem na tebe žálila,“ přiznala Míša s pohledem zapíchnutým do stolu. „Vašek tě měl moc rád a já trnula hrůzou, aby se k tobě nevrátil. Nedalo mi to, i když jsem tušila, že je to hloupá obava – my dva k sobě patřili. Jenže ty ses mu zaryla pod kůži.“ Zvedla víčka. „A já se mu teď ani trochu nedivím. Jsi skvělá žena, takových je málo. Děkuju, že tě můžu považovat za svou kamarádku.“

V rozpacích pootevřela ústa – najednou nevěděla, co říct. A tak pouze natáhla ruku a přikryla jí Míšinu drobnou dlaň. Hnědé a modré duhovky se propojily – z obou vyzařovalo přátelské souznění. A Laura se zapřísáhla, že už kvůli Vaškovi udělá maximum pro to, aby Michaela znovu nastartovala svůj život. Tak by si to přál a tak to bylo správné. Možností sice neměla mnoho, ale hodlala využít každou z nich.

KAPITOLA 14.

„Slečna Semanská osobně? Myslel jsem, že uniknete po křídle, sotva mě zahlédnete!“ Hlas Zorana Bureše zněl velmi uhlazeně - jen málokdo by v jeho podtónu vnímal jed. Laure pochopitelně neunikl.

Nadutého food kritika spatřila už ve chvíli, kdy za sebou zavřel dveře a sebevědomým krokem zamířil k baru, za nímž právě hovořila se Zdenou. Na první pohled by se dalo říct, že je to příjemný a celkem atraktivní muž. Byl oblečený do značkových džínů a sportovního saka, ke kterým si obul kvalitní kožené boty. Na rtech mu hrál lehký úsměv. Hlavu měl kvůli zvětšující se pleši oholenou dohladka, patřil však k typům, kterým právě tahle image sluší ze všeho nejvíc. Pod hustým obočím tak vynikly jeho pronikavé hnědé oči i rovný, aristokratický nos.

Navenek prototyp elegána, ve skutečnosti však představoval jednoho z nejprotivnějších lidí, které Laura znala.

„Nevidím jediný důvod, proč se před vámi zapírat nebo nedej bože prchat,“ odvětila klidně. „Dobrý den.“

„I vám,“ obkroužil pohledem interiér. „Od poslední návštěvy vidím drobné změny – nejspíš jste využila toho neštěstí a pokusila se o vylepšení, že?“ prohodil konverzačně a vrátil se očima k Lauře. „To víte, trochu jsem zapátral, takže vím, co se tady stalo.“

Paráda - souboj začíná, šlehlo jí mozkem. „Ničeho jsem nevyužila! Ale když už bylo nutné zavřít, pár úprav jsem provedla. Bylo to logické.“

„Hm, možná.“ Dlouze si ji přeměřil. „Sluší vám to, vážně. Neřekl bych, že za sebou máte takové starosti. Žádné nové vrásky ani šediny...“

„Jak tak koukám, šediny nepřibýly ani vám,“ odušila ironicky. Nenechal se vykolejit a v jeho hrdle zabublal tichý, melodický smích.

„Vtipná,“ prohodil pak. „Mohu vzít místo?“

„Kvůli tomu jste asi přišel, ne?“ Pitomče jeden, dodala pro sebe.

„Jistě. A jsem velmi zvědav, jaký mě u vás dnes čeká gastronomický zážitek! Bohužel musím konstatovat, že interiér je navzdory některým zásahům pořád příliš... zženštilý. Nacukrovaný, řekl bych. A proč trochu neuberete na upjatosti? Tipuju, že máte oblečení ve skříni srovnané podle barev i materiálů.“

„Tipujete špatně,“ založila ruce na prsou. „A kromě toho mám práci, takže si poslužte, servírka už jde. Dobrou chuť!“

„Děkuju,“ zamrkal s neskryvanou jízlivostí a obrátil se ke Zdeně, která mu právě podávala jídelní lístek. Laura na víc nečekala a odspěchala do kanceláře. Zůstat jen o chvilku déle, stoprocentně by z ní vypadlo něco nehezkého – a v některých chvílích heslo „mlčeti zlato“ platí dvojnásob.

Celou příští hodinu se věnovala svým povinnostem – potřebovala zorganizovat uzavřenou společnost pro firmu, která si prostory Ráje objednala k celodennímu školicímu programu. Kromě restaurace využije i salonek a Laura se musela postarat nejen o oběd, ale také drobné pohoštění v průběhu dne plus večerní raut. Při těchto příležitostech často spolupracovala s externími dodavateli, což bylo jednodušší než se spolehnout na vlastní síly. Cateringová společnost byla schopná dodat jednohubky a různé chuťovky, se kterými by se v kuchyni zbytečně mořili.

Když byla hotová, ještě jednou zkontrolovala podstatné detaily, aby během akce všechno běželo bez zbytečných komplikací.

Pak vyřídila několik telefonátů a prohlédla stav zásob - ten chtěla později porovnat se skutečností a doobjednat to, co dochází. Už se blížila ke konci seznamu, když ji vyrušilo rázné zaklepání.

Zamaskovala otrávený výraz, protože tušila, kdo se na ni dobývá – a samozřejmě se nemýlila. Po jejím stručném „dále!“ do místnosti vstoupil Zoran.

„Pustíte mě na své výsostné území, nebo se raději pobavíme tam?“ namířil za sebe s poťouchlým výrazem palec.

V lokále? To určitě - nejsem šílená, pomyslela si. Bylo jí jasné, co bude s největší pravděpodobností následovat a zhluboka se nadechla. Teď potřebuje maximální dávku asertivity a pevné nervy.

„Klidně si můžeme promluvit tady. Pojd'te dál a posad'te se. Kávu jste měl, nebo si ji chcete dát teď?“

„Děkuji, nedám si už nic. To, co mám za sebou, mi bohatě stačilo.“

Zaregistrovala, že s sebou přinesl jídelní lístek a byla zvědavá, jaké s ním má úmysly. Na nic se však neptala a vyčkala, až usedne. Teprve pak vstala a přešla od stolu k sedací soupravě. Přinesla si sklenici vody – nevěděla, zda kvůli žízni nebo spíš možnosti vychrtnout ji Zoranovi v případě ironizování do obličeje.

„Tak, co máte na srdci?“ Významně se podívala na hodinky a s povděkem kvitovala, že mu to neušlo. Zatvářil se nedůtklivě, rychle však znovu nasadil svůj typický blazeovaný výraz.

„Nebojte se, nebude to dlouho trvat. V podstatě došlo na má očekávání a to jak v oblasti úrovně servisu, tak kvality podávaných jídel.“

Nehnula brvou. „Poslouchám.“

„Víte, myslel jsem, že bych o vás tentokrát mohl napsat něco mnohem lichotivějšího – přece jen, začátky jsou těžké a vy jste byla před rokem skoro na všechno sama. Ale bohužel nemůžu říct, že jsem dnes byl vrcholně spokojený.“ Otevřel jídelní lístek, nasadil si brýle na čtení a otočil pár stránek. „Tady,“ zapíchl prst do jedné z položek.

„Co – tady?“ potrásla nechápavě hlavou. Přisunul k ní menu blíž.

„Vaškův kuřecí mls. To jste vymyslela jak, proboha? Zní to jako ze čtvrté cenové a jistě vám nemusím vysvětlovat, že si pod tím host jen stěží představí něco konkrétního.“

Bylo to, jako by dostala facku – avšak nikoli kvůli kritice. Lauru málem porazil nešetrný způsob, jakým Bureš poplival vzpomínku na drahého přítele. „Od kdy hodnotíte názvy jídel?“ vyštěkla stroze.

Chvilí si ji se soustředěně přimhouřenými víčky přeměřoval. „I to patří k mé práci,“ odvětil posléze. „V každém případě je ten název naprosto nevypovídající a skoro bych řekl, že směšný. Nebo jste chtěla přijít s obdobou kaťáku, pěkně po svém? Myslíte snad, že ten váš mls zobecní a proslaví vaše jméno? Na to bych příliš nespolehal, slečno Lauro,“ dodal familiérně.

Ten blbec! Zadunělo jí lebkou. „Pro vás jsem Semanská,“ odušila studeně. „Dobrá, vyjádřil jste se. Ovšem já k tomu vašemu proslovu nemám co dodat. To jídlo se bude jmenovat tak, jak jsem rozhodla. Ještě něco?“

„No...“ protáhl. „... když chcete, klidně si ten nesmysl na jídeláku nechte. Váš problém, i když tak kazíte celý jeho ráz. Jste neskutečně umíněná.“

Upírala na něj pevný zrak, aniž pronesla jedinou hlásku: rychle mu došlo, že bude muset pokračovat sám. Pohodlně položil záda do opěrky křesla a zpříma se na Lauru zahleděl. „Na rovinu – úplná hrůza to nebyla, očekával jsem daleko větší katastrofu. Teď zaměstnáváte kuchaře, je to tak?“

„Ano, ale...“

„Myslel jsem si to,“ přerušil ji. „A je to poznat. Samozřejmě je ale ještě hodně co zlepšovat. Mám všeobecné výhrady k dochucení jídel, co jsem tady okusil. Telecí řízek si představuju trochu jinak a zálivka v salátu byla o dost ostřejší, než je zdravo. A to zdaleka není vše. Chcete slyšet víc?“

Propletla prsty a položila spojené ruce na stůl. „Ani ne. Uvědomujete si, že jde pouze o vaše osobní chuťové buňky?“

„Podívejte, mám úspěšný blog, pořad v internetové televizi a taky v rádiu. Považuji se za gourmet specialistu a myslím, že mě tak vnímá i veřejnost. Moje chuť není jen tak ledajaká. A

mé články i živé vstupy dokážou ovlivnit vaše potenciální hosty víc než jakákoli placená reklama. To si ale asi uvědomujete, ne?“ zeptal se sladce.

Lauřina podrážděnost vzrostla, zároveň však pocítila osten nejasného podezření. „Kam tím míříte?“

„Nerozumíte mi?“

„Vkládáte mezi řádky rébusy a já nejsem jasnovidka!“ Kruci, proč jsem si nezapnula nahrávání na mobilu? Nadávala si. Jestli mě teď požádá o úplatek, měla bych ho v hrsti! Jsem pitomá, až kam vidím! No, co se dá dělat - teď už to nenapravím. „Nechcete jít radši rovnou k věci?“ dodala tedy zobra.

„Mohl bych k vám být trochu milosrdnější, pokud bychom uzavřeli jistou dohodu,“ pronesl s výrazem kocoura, číhajícího u nory nic netušící myši.

Nenechala se vyvést z míry, ačkoli to v ní vřelo. „Dohodu v jakém smyslu?“

„Slečno Semanská, jste žena. Atraktivní, jak patrně víte. Abych to zkrátil: disponujete jistými atributy, které by pro mě jakožto muže mohly být zajímavé. Pokud se domluvíme a vy mi v určitém ohledu... ehm... vyjdete vstříc, jsem ochoten svůj názor na váš podnik přehodnotit. Radikálně. A jsem si jist, že vám to po obchodní stránce velmi pomůže.“ Naklonil se k ní blíž. „Chápete, co mám na mysli?“

Lauře se před očima udělalo rudo. Zoranův záměr jí byl jasný hned po druhé větě – a zatímco s klidem mluvil dál, ona nestačila zírat.

To prase!

Skutečně si myslí, že... že se s ním vyspím nebo snad budu spát pravidelně... jen proto, aby mi takzvaně pomohl? Ten chlap je nejen nemorální, je to obyčejné hovado! Až tohle povím Lukášovi, stáhne ho z kůže, běsnila v duchu.

Krev v ní vřela zlostí, kterou ovládala jen silou vůle.

„Vidím, že jste ztratila hlas.“ Zoran se k ní naklonil o kus blíž, takže ji do nosu udeřila vtíravá vůně jeho parfému. „Tolik jsem vás svou nabídkou ohromil?“

Laura rozevřela oči tak zešíroka, až měla pocit, že jí bulvy co nevidět vypadnou na stůl. To nemůže myslet vážně! On tu drzost považuje za nabídku...? A dokonce snad lákavou?! Zbláznil se? Buď, anebo je jeho ego až tak rozměrné, že si vůbec neuvědomuje absurditu toho, co pronáší.

Prudce vstala. „Ohromil jste mě pouze svou drzostí!“

Evidentně mu nebylo po chuti k ní vzhlížet, a tak se taky zvedl. „Jakže?“ V jeho pohledu se zalesklo cosi nebezpečného: kdyby za sebou neměla pevnou zeď, udělala by nejméně dva kroky dozadu.

„Slyšíte dobře,“ ucedila. „To, co jste právě vyslovil, je nehorázné – a to i přesto, že jste se snažil mluvit zaobaleně.“

Zhoupl se na patách a v dominantním postoji vystrčil pánev. „Připadá vám snad nepříjemné mít se mnou sex?“

„Ano! A nechápu, co vás na tom udivuje!“

„Vy nosíte nos až příliš nahoru, Lauro,“ zašeptal, ale jeho tón připomínal zlověstné syčení hada. „Jednou na to doplatíte!“

Nedopustila, aby v ní probudil strach, přestože jí vlastní pracovna byla najednou malá. „To spíš vy dojedete na své úplatkářství a kuplířské metody!“

„Myslíte?“ vysmíval se jí. „Kdo z nás dvou má větší moc, hm? Kdo může komu víc uškodit? Jste jenom malá rybka ve velkém rybníce, Lauro. Já jsem ale hráč na úrovni a mám spoustu možností...“

„Mluvíte stejně jako váš kamarád Hicl,“ odfrkla si pohrdavě. „Jste oba stejní!“

„Máte snad něco proti němu? A abych uvedl věci na pravou míru: Boris Hicl není můj přítel. Nicméně v provozu restaurace se vyzná mnohem lépe než vy.“

Hodila mu rukavici. „Anebo je na rozdíl ode mě ochotný přistoupit na úplatky, že?! V jeho případě jste ale jistě nestál o postelové radovánky - leda byste byl nejen neřád a zvrhlík, ale taky teplouš!“

Jeho oči se zatvrdily. „Takže neřád? A zvrhlík? Nevíte, koho je dobré mít na své straně, milá dámo. Děláte chybu a to značnou. Ale jak chcete – já vaše nemoudré rozhodnutí ovlivňovat nebudu.“ Pak se rozhlédl kolem dokola. „Mimoto myslím, že by nebylo od věci, aby se k vám přišla podívat hygiena. Zvlášť po tom požáru bude vhodné zjistit, jestli máte všechno podle předpisů.“

„Tohle je taky náplní vaší práce? Štvát na slušné lidi úřady?“

„Jen vyjadřuju svůj názor. A pokud se tady nějaká kontrola skutečně objeví, nemůžete to automaticky považovat za mou intervenci.“ Burešův obličej proměnil slizký úsměv. „Právě jste si ze mě udělala nepřítele, Lauro. A to vám se nevyplatí.“

„Jděte ke všem čertům!“ vykřikla a trhla hlavou směrem ke dveřím. „Náš rozhovor skončil. Sbohem!“

Stiskl rty do úzké čárky a jeho obličej proměnila uražená ješitnost. Laura byla přesvědčená, že se s podobným přístupem ještě nesetkal a jeho obří ego dostalo tvrdý zásah. Rozhodně jí ten úder oplatí. Ale ať! V tuto chvíli cítila tak hluboké roztrpčení, že jí bylo ukradené, co o ní napíše a řekne.

Za ten veskrze urážlivý návrh by mu nejraději ze všeho vlepila pořádnou facku, ale teď už bylo pozdě – Zoran udělal čelem vzad a vztekle rázoval k východu. Popadl kliku a ještě jednou se na Lauru otočil. „Budete hořce litovat!“ sykl záštitně. Pak nasadil vítězoslavný úsměv a zabouchl za sebou.

„Konečně je pryč, kretén!“ ulevila si polohlasně. Na to, aby pokračovala v práci, už neměla ani náladu, ani myšlenky. Tuhle nevíтанou návštěvu by asi nejlépe spláchla panákem vodky, ale nechtěla se otupovat alkoholem. Místo toho si může dát ultra silné presso - kofein jí taky zklidní nervy.

„Tak jak to probíhalo?“ přitočila se k Lauře servírka, jakmile vklouzla za bar a popadla hrneček.

„Podle očekávání – blbě,“ utrousila podmrčeně. „Je to hrozný vůl.“

„Souhlas. Tady měl ke všemu nějaký rybíz a nic mu nebylo dost dobrý. Takovýho chlapa mít doma, asi bych rychle skončila ve cvokárně.“

„Já rovnou v nápravném zařízení. Chvilími jsem litovala, že nemám po ruce revolver nebo cyankáli.“

„Nedivím se. Někteří jedinci jsou schopní člověka donutit k hroznejm věcem,“ přikývla Zdena. „A Bureš zvlášť, když se mu povedlo přimět takovou mírumilovnou ženskou, aby uvažovala o vražedný zbrani...“

„No, k mírumilovnosti mám zrovna teď zatraceně daleko,“ odvětila Laura a ve snaze zmírnit nervové vypětí se zadívala do lokálu.

Nejbližší stůl obsadil Jiří se dvěma muži – buď svými klienty, nebo přáteli - a u několika dalších také zahlédla stálé hosty. Každého z nich pozdravila úsměvem. Kromě známých tváří sedělo v restauraci ještě asi deset lidí, což nebylo špatné. Požár pověst Ráje naštěstí nezničil a všechno šlapalo dál v dobře zajetých kolejích. Mohla by být spokojená, ovšem po dnešku se daly očekávat nové potíže...

Přehnané mužské ego představuje problém samo o sobě – a Zoran je bohužel nesoudný ješita, který se bude mstít. Rafinovaně, o tom nepochybovala. Není žádný hlupák, co začne okatě dštít oheň a síru: půjde na to opatrně.

Ale jak? A má vůbec nějaké šance ho zastavit?

Usoudila, že ne - nebo alespoň o žádných nevěděla. Nepohne s ním, ani kdyby obrátila a tu jeho sprostou nabídku přijala – což však nehrozilo ani v nejbláznivějším snu! Zkrátka jí nezbyvá než vyčkat, co se bude dít.

Sakra, pomyslela si trpce. Nic jsem mu neudělala a přece mi dělá ze života peklo. Stejně jako Hicl. A prý, že nejsou kamarádi? Pche! Jeden za osmnáct a druhý bez dvou za dvacet. Jdou si na ruku, to je jisté.

Ale ona se nevzdá!

Chtějí-li válku, budou ji mít. Oba.